

[Justitsministeren]

ligger bag hele ordningen. Formålet med ordningen var jo at sikre, at de mennesker, der ønsker godkendelse som adoptivforældre, virkelig er egnede til at løse denne opgave, således at det med rimelig sikkerhed kan antages at tjene det pågældende barns tarv at blive anbragt hos ansøgerne.

Specielt vil jeg gerne fremhæve, at de nugældende regler efter mit skøn, som jeg også fremhævede det i mine svar på fru Inger Stilling Pedersens to spørgsmål til mig i december måned sidste år, synes at give rimelig mulighed for, at der ved behandling af de enkelte sager kan tages individuelle hensyn. De gældende retningslinjer skal efter deres eget indhold ikke følges slavisk, men kun anvendes som udgangspunkt, og sådan mener jeg også at reglerne administreres i praksis, også med hensyn til alderskravene, som vel er det punkt, der har givet mest anledning til debat.

Det anføres ofte til støtte for en liberalisering af godkendelsesreglerne, at de nugældende regler bevirker, at børn hindres i at blive adopteret i Danmark og dermed overlades til en værre skæbne i deres hjemland, end de ville få ved at blive adopteret i Danmark. Efter alle foreliggende oplysninger må jeg desværre sige, at jeg tror, der her er tale om en misforståelse. Der er intet grundlag for at antage, at der er rigeligt af børn i verden til rådighed for adoption i f. eks. Danmark. Selv om der er mange børn – navnlig i udviklingslandene – der lider nød, er det meget svært for udlændinge at få lov til at adoptere dem. Nogle af de lande, hvorfra der hidtil er kommet flest adoptivbørn – jeg kan nævne Korea, Bangladesh og Sri Lanka – synes endog at indskrænke de hidtidige muligheder for at give tilladelse til bortadoption af deres børn.

Jeg kender disse påstande om, at der er mange børn, der i givet fald kunne blive adopteret i Danmark, men jeg må samtidig sige, at der har aldrig været forelagt justitsministeriet nogen dokumentation for de fremsatte påstande om det store antal børn, der skulle være til rådighed til adoption – og dermed altså heller ikke for, at de regler, vi arbejder med i dag, skulle være i strid med de pågældende børns tarv.

At der fortsat fra tid til anden fremkommer kritik af de gældende regler, specielt fra mennesker, der ikke har opnået godkendelse,

indicerer efter min mening heller ikke i sig selv, at ændringer er påkrævede. Det kan være svært at acceptere, at en godkendelse nægtes. Og udenforstående, der taler disse menneskers sag, har måske ikke altid mulighed for at få et tilstrækkeligt kendskab til samtlige oplysninger i sagen.

Jeg må slutte med at sige, at jeg mener, de gældende regler, man er nået frem til, er tilstrækkelige. Jeg mener også, de administreres fornuftigt. Jeg kan ikke se andet, end at den nuværende ordning i videst muligt omfang sikrer, at det er rent saglige hensyn, der bliver de altafgørende ved behandlingen af disse sager. Jeg må specielt sige, at jeg ikke ville kunne gå ind for, at man indførte, en ordning, hvorefter det i højere grad, end det er tilfældet i dag, var politiske myndigheder, der skulle have indflydelse på afgørelserne på dette område.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Jeg vil starte med at takke ministeren for redegørelsen. Det er nok ikke ministeren ubekendt, at jeg ikke er enig i de vurderinger, der kom frem.

Jeg vil starte med at se på barnets tarv, for det er vi jo alle sammen enige om er det vigtigste i adoptionssager. Men hvad der egentlig er bedst for barnet, og hvad man egentlig forstår ved barnets tarv, ja, det er der delte meninger om. Et udvalg nedsat af justitsministeren har i betænkning 3, nr. 775/76, om godkendelse af adoptivforældre givet udtryk for, hvilke retningslinjer udvalget kunne ønske. Jeg synes, det er rimeligt, at man ser på, hvordan dette udvalg så har været sammensat, og hvem det er, der har bestemt kravene i dag.

Dette udvalg havde 8 medlemmer. Jeg skal ikke gå ind på navne, det kan man læse i betænkningen, men det er alle eksperter på forskellige områder. Desuden har man så haft 6 andre eksperter til at deltage i drøftelsen. Jeg vil understrege, at det er der ikke noget forkert i, men efter kristeligt folkepartis mening burde betænkningen have været til debat, inden den næsten omgående, uden diskussion, blev antaget af adoptionsnævnet som retningsgivende i adoptionssager. Det vil i praksis sige, at den er meget vanskelig at afvige fra, selv om det påstås, at den kun er retningsgivende.